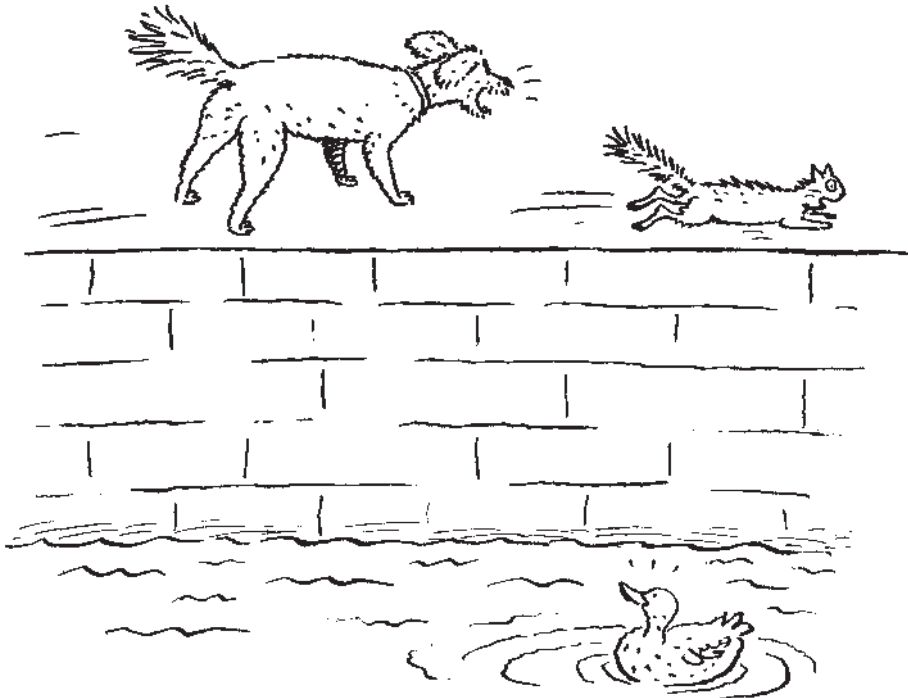
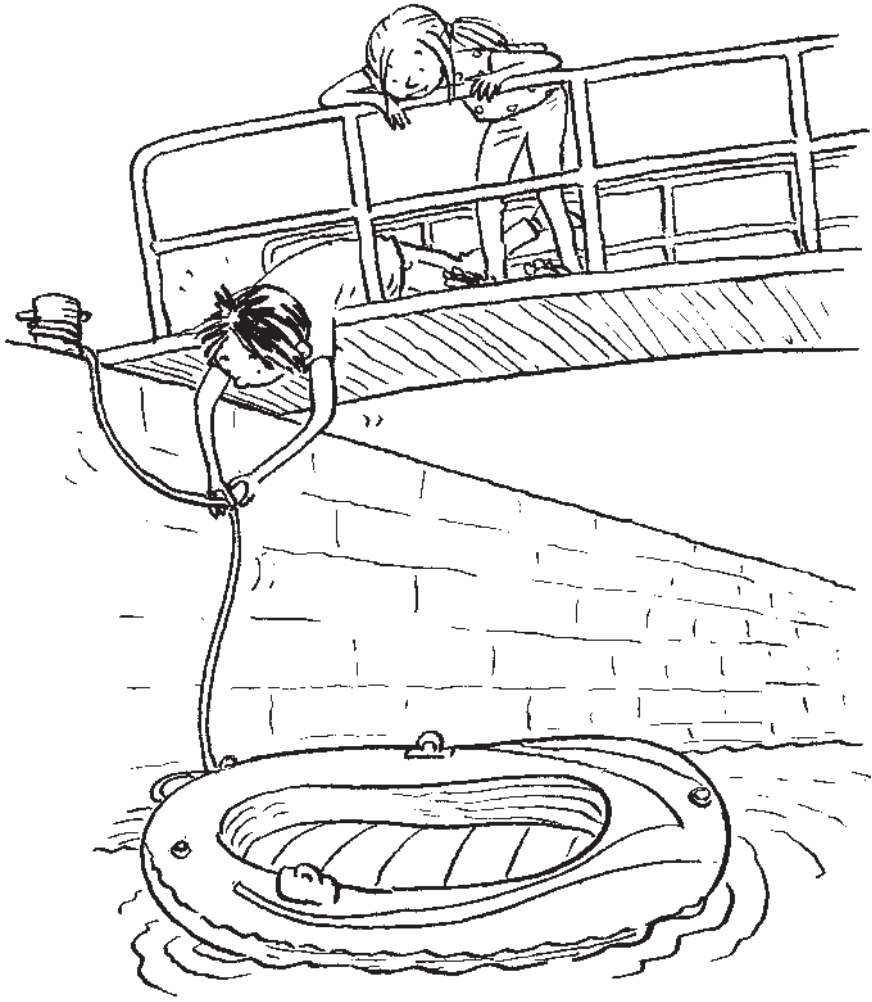

'Dobber, niet doen!' Bibi staat op het dek van het schip en kijkt naar haar hond die een kat achterna zit op de kade. Haar broer Bart ligt op de loopplank en peutert aan het touw van de rubberboot. Die boot hebben ze pas een paar weken.

'Wie heeft die rare knopen erin gelegd?' vraagt hij.
'Ik,' geeft Bibi eerlijk toe. 'Vorige week waaide het nogal hard. Dus toen heb ik de rubberboot en mijn roeibootje extra goed vastgelegd.'
'Moet je wel de juiste knopen maken!' moppert Bart.

Eigenlijk had Bibi verwacht dat hij zou zeggen dat hij echt véél handiger is dan zij. En tien maanden ouder. Maar gelukkig doet hij vandaag best aardig. Dat merkte ze al bij het ontbijt. Hij schonk zelfs een glas sinaasappelsap voor haar in. Terwijl hij meestal alleen aan zichzelf denkt. Misschien komt het wel doordat ze een lang weekend vrij hebben. Bart houdt niet zo van school.

‘Wat denk je? Krijgen we vandaag gasten?’ vraagt Bibi. Want op het schip waar ze wonen is ook een botel. Botel Bibalo heet het.

Bart is nog steeds bezig met het touw. ‘Geen idee. Ik heb papa er niet over gehoord.’ Maar stiekem hoopt hij wel dat er gasten komen. Vooral nu het zondag is en hij zo’n goed plan heeft...

Dat plan heeft hij gekregen door de Amerikaanse toeriste, die vorige week bij hen logeerde. Het was een nogal dikke mevrouw geweest en ze had een grote koffer bij zich. Toen ze naar het slaapgedeelte benedendeks had willen gaan, was ze halverwege het smalle trapje blijven steken.

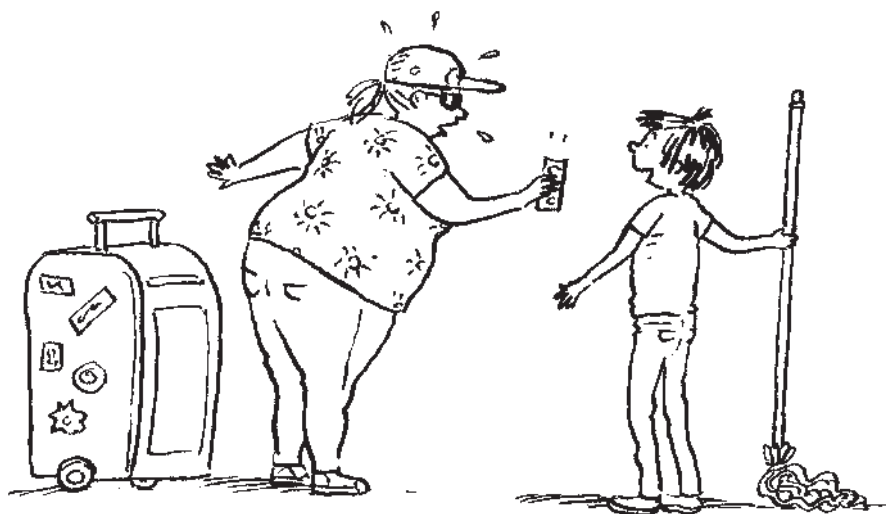
‘Help me. Please, help me!’ had ze angstig geroepen.

Omdat hun vader Carlo even weg was, was Bart gaan kijken.

Hij had bijna zijn lachen niet kunnen inhouden. Het was ook zo’n gek gezicht: die dikke vrouw halverwege de trap. Behulpzaam was hij aan een van haar armen gaan trekken, maar het had weinig geholpen. Pas nadat hij de koffer los had weten te duwen met de dekzwabber, kon de

vrouw zich weer bewegen. Met een hoofd vol zweetdruppeltjes was ze naar boven gekomen.

'Thank you!' had ze wel een paar keer gezegd. Daarna had Bart een briefje van vijf euro van haar gekregen. Hij was best verbaasd geweest. Zo, wat veel geld!

Maar blij was hij ook. Dit kwam echt goed uit! Hij had toevallig net besloten dat hij wilde gaan sparen voor zo'n gave rubberboot, een Zodiak. Zijn vriend Nino heeft ook zo'n boot. Daarmee kun je tenminste lekker hard over het water scheuren.

Door het gedoe met de Amerikaanse toeriste had Bart een idee gekregen: misschien kon hij vaker iets voor de gasten van het botel doen!

Een manier om geld te verdienen heeft hij intussen ook bedacht. Maar daarvoor heeft hij wel de hulp van zijn zusje nodig. Anders schiet het niet op.

‘Hé, wil je zo even helpen?’ vraagt hij daarom. ‘De rubberboot moet worden schoongemaakt. Die is echt zo vies.’

‘Moet dat van papa?’

‘Nee, ik heb het zelf bedacht,’ zegt Bart. ‘Je ziet toch wel wat voor vieze aanslag erop zit.’

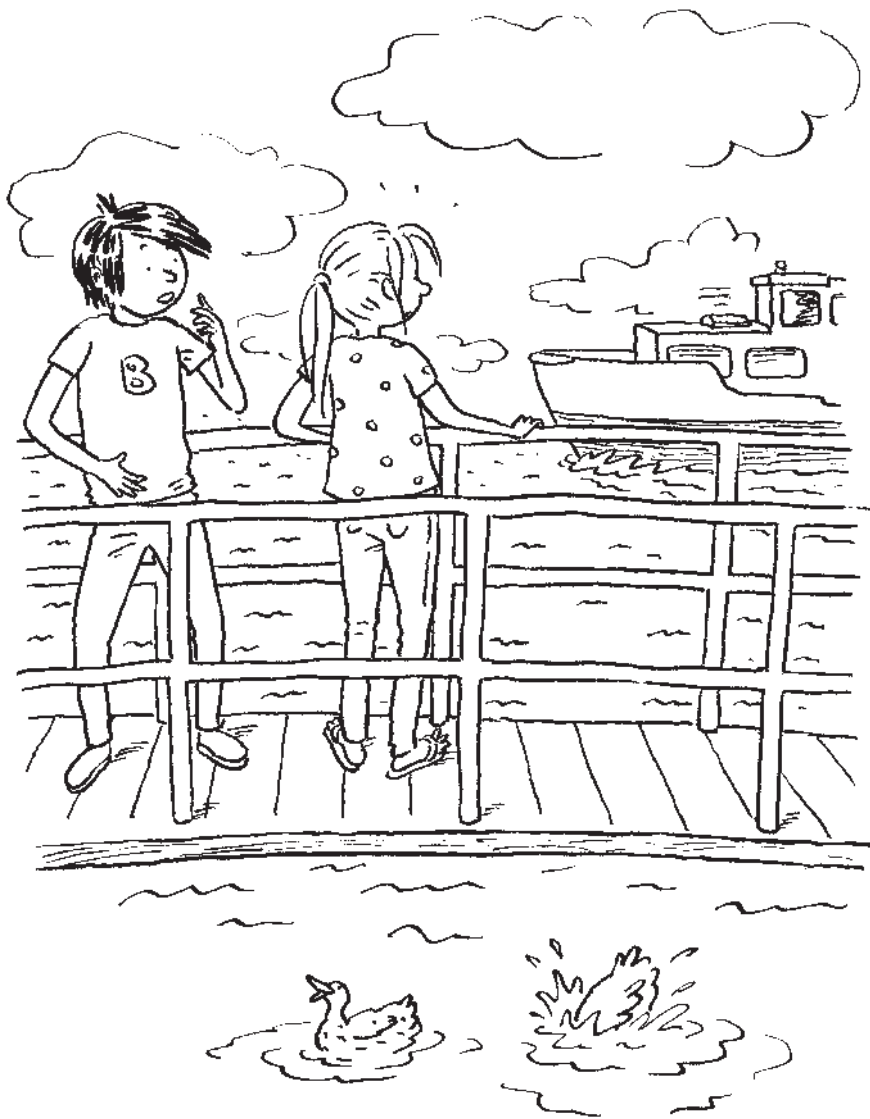
Bibi grinnikt stiekem. Ha, ze wist het.

Haar broer heeft haar nodig voor een klusje. Daarom doet hij zo aardig tegen haar! Wat zou hij van plan zijn met de boot? Een tijdje terug heeft hij er nog mee gevaren. Toen vond hij die aanslag helemaal niet erg.

‘Nee, ik moet eerst Dobber wassen,’ verzint ze snel. ‘Hij stinkt vreselijk naar dieselolie. Geen idee waar hij heeft rondgesnuffeld, maar vast ergens waar olie is gelekt.’

‘Dan moet je eerst die hond te pakken zien te krijgen,’ zegt Bart. ‘Zolang die kat in de buurt is, lukt je dat niet. Maar, kom op nou... Je kunt mij toch eerst wel helpen?’

Maar Bibi hoort hem niet. Ze kijkt naar een sleepbootje dat langs vaart. Hé, wat een leuke boot. Die heeft ze hier nog niet eerder gezien. En stond de hangsnor nou achter het stuur? De hangsnor is de oude kapitein die in de buurt woont. Vaak komt hij zeuren dat de gasten van het hotel te veel lawaai maken.

Bibi kijkt nog een keer, maar het sleepbootje is al voorbij. Bart geeft haar een por. 'Toe! Je kunt mij toch wel helpen?' vraagt hij opnieuw.

'Waarom?' Bibi heeft weinig zin. 'Misschien ga ik zo zwemmen.' Ze kijkt naar de lucht. Die is strakblauw, net als gisteren en eergisteren. 'Of zullen we de surfplank achter mijn roeibootje binden? Dat is ook altijd lachen.' Bart zucht. Het is duidelijk dat zijn zusje zich niet snel laat overhalen.

'Nee, eerst moet de rubberboot schoon,' zegt hij. 'Ik zal je vertellen waarom.'

Hij komt naast haar staan. 'Ik wil er namelijk een water-taxi van maken. Met onze rubberboot kan ik dan gasten naar de terrasjes bij de haven brengen. Of naar andere plekken in de buurt.'

'Gratis?'

'Tuurlijk niet. Ik vraag er geld voor.'

Bibi knikt. Haar broer is soms echt slimmer dan zij! Waarom is zij nou niet op dat idee gekomen... Zij wil ook best wel wat geld verdienen. Zoveel zakgeld krijgt ze helaas niet.

‘Daarom moet de rubberboot schoon zijn, anders wil niemand erin,’ gaat Bart door. ‘Dus, eh... kun je me helpen?’ ‘Voor nop? Doe niet zo raar!’ Bibi bedenkt dat zij dit eens even handig gaat aanpakken.

Ze duwt een lange pluk haar achter haar oor en zegt: ‘Alleen als jij me trakteert op een héél groot ijsje wil ik erover nadenken.’

'Oké,' stemt Bart toe.

'Enne... ik mag ook af en toe gasten vervoeren,' gaat Bibi door. 'Voor geld natuurlijk.'

Bart mompelt wat onduidelijks. Hij haat dit! Waarom doen meisjes altijd zo moeilijk...

Maar als zijn zusje weg wil lopen, zegt hij snel: 'Vooruit, jij je zin.'

